

COLUMN

GESPROKEN COLUMN BIJ DE JAARLIJKSE AANBIEDING VAN MUZIEK AAN HARMONIE GAUDETE IN DOMINO DOOR DE LEDEN VAN VERDIENSTE OP 7 FEBRUARI 2012

De onvolprezen MuziekAdviesCommissie heeft in haar Gaudeaanse ondoorgrondelijke wijsheid de leden van verdienste de suggestie gedaan als traditionele jaarlijkse – zij het enigszins verlate – leden-van-verdienselijke-muzieksinterklaasviering een tweetal arrangementen van Louis van de Waarsenburg aan Gaudete te schenken. De leden van verdienste, althans het geschenkencomité daarvan, laten zich overigens maar al te graag door de MAC adviseren, want dat scheelt extra nadenken op onze leeftijd en zo kunnen we dus ongestoord doorgaan met ons spelletje Wordfeud.

De arrangementen van Louis betreffen het wereldberoemde “Don’t cry for me Argentina” en het in Nederland even wereldberoemde “Alles is liefde”, uit te voeren tijdens het zogenoemde “Sing-along-concert” op 26 mei aanstaande. Over die muziekkeuze is vanzelfsprekend goed nagedacht, maar bij mij borrelt dan de vraag op: over wat voor “gecry in Argentina” gaat dat nou helemaal precies en is “Alles is liefde” geen bluff? Dat verdient dus een Googletje. En welke details leert ons vervolgens dat Googletje?

Welnu. De ingrediënten waren volop aanwezig eind veertiger/begin vijftiger jaren van de vorige eeuw: de president van het grote land, het mooie meisje en een Zuid-Amerikaans volk met overkokend temperament.

Filmactrice Eva Maria Duarte en Juan Domingo Perón, politicus, militair en verlicht dictator. In december 1945 trouwden ze. Immens populair zouden ze worden, zij nog een aantal graden meer dan hij, temperatuurgraden dan welteverstaan, die bij tijd en wijle tot het volkse kookpunt leidden.

Liefkozend Evaatje ofwel Evita werd ze door dat adorerende volk genoemd. Alles is immers liefde! Zij werd de machtigste vrouw van het land en daarbij een mythe, want alles is blijkbaar liefde. En hoor, ze zingt het zelf: “I love you and hope you love me.” Maar dat laatste is natuurlijk een soort retorische vraag.

Het noodlot sloeg toe. Dat doen noodlotten altijd. Zij werd ongeneeslijk ziek en overleed op 26 juni 1952 op 33-jarige leeftijd. Het volk gebroken, in tranen en diepe rouw gedompeld volgens beproefd Zuid-Amerikaans recept. Haar lichaam werd gebalsemd en toen begon een onwaarschijnlijk en bizar gesleep met haar overblijfselen van de ene geheime locatie naar de andere. Tot in Milaan aan toe, waar ze in 1957 onder een valse naam werd begraven. Is alles nog liefde? Hoe vreemd kan het gaan.

De reis bleek uiteindelijk nog niet voltooid, want een half jaar na de staatsgreep van 1976, die de dictatuur van het Videla-bewind voortbracht, werd het lichaam uiteindelijk aan de familie teruggegeven. En dan de tekst in dat lied: “Don’t cry for me Argentina. The truth is I never left you.” Wat is dat nu voor een gedachte? Kan het zo bizar met de liefde van en voor een volk zijn?

Ja, met zo'n geschiedenis weten Tim Rice en Andrew Lloyd Webber wel raad. Daar wordt weer een spetterende musical tegenaan gegooid. En zoals jullie allen weten, gaat Gaudete daar met liefde mee om, ja, lust Gaudete daar zelfs wel pap van.

En dan een keuze met nog meer liefde. De "alles-is-Nederlandse-liefde", de film. Dat begint meteen al goed met sinterklaas. Hij komt te overlijden en nu staan we weer met beide benen op Hollandse bodem. Geen gebroken volk, geen sloten tranen, geen onpeilbare rouw. Niets van dat alles. Hij wordt gewoon vervangen door een ander. Zo doen wij dat in dit land van laagveen, polders en dijken. Bovendien gaan we ook niet met zijn stoffelijke resten slepen. Waar hij begraven is, weet geen mens en dat is maar goed ook. Dat voorkomt bedevaarten en extra files op de wegen. Die zijn slechts ontstaan richting de bioscopen voordat op 7 december 2007 de Diamanten Filmprijs wordt uitgereikt vanwege de miljoenste bezoeker. En die miljoen zijn getuige van een filmische kettingreactie van liefdes. Een caleidoscopisch en duizelingwekkend drama van groot en klein geluk. Van kleine en grote tranen. Neem je zakdoek maar mee! Lachen mag! Dat is geen bluff, nee hoor, Bløf zingt gewoon de titelsong.

En dat allemaal in arrangementen van Louis van de Waarsenburg.

Bijgaand geheel belangeloos van de leden van verdienste nog een goede raad erbij gegeven: laat je bij de uitvoering niet van de wijs brengen door het "gecry" uit Argentina. Blijf geloven in sinterklaas. Er komt altijd een nieuwe. Houd je Gaudetehoofd goed bij de muziek. Speel alle noten met liefde en ongetwijfeld prachtig. En bedenk goed als je weer opnieuw, zonder twijfel vaardig en virtuoos, na al het "gecry" "Alles is liefde" speelt: het is absoluut geen bluff!

Louk Hombergen